

MONSTRŲ VIDURINĖ

TA, KURI
GYVENA
ŠALIA
JŪSŲ

LISI HARRISON

Alma littera

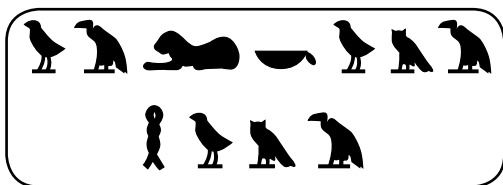

PIRMAS SKYRIUS

FARAONĖ ŽINO, KĄ DARO

Ambra kvėpiančiame ore tvyrojo nerimas. Atmosfera kaito nuo laukimo įtamos ir, atrodo, sprogs visiems netekus kantrybės. Tačiau Kleo nė neketino nusiraminti, kol de Nilų rūmai nebus paruošti karaliaus sutikimui, nors darbuotojams jau buvo įgrisusi iki gyvo kaulo.

– Geriau? – paklausė Hasina keldama papiruso plakato kairįjį kampą, jį pakabinti buvo liepta jai ir jos vyrui Bebei.

Kad pamatytų bendresnį vaizdą, Kleo kilstelėjo galvą ir žengė atbula tris žingsnius. Lauke lijo, ir juostelėmis puoštos platformos dusliai šlepsėjo į šlapią kalkmedžio grindinį. Tobulas oras nuomotis filmus, jaukiai įsitaisyti šalia vaikino ir...

STOP! Kleo tuoj pat nutraukė šias mielas fantazijas. Deusas nebepageidaujamas jos mintyse *ir* jos kino salėje. Nuo vakar vakaro, kai pakvietė Melodę Karver į mokyklos šokius. Be to, dabar ji negali blaškytis. Suregzti keršto planą dar turės laiko.

Kleo ištiesė rankas ir sudėjo nykščių galiukais kaip kino režisierė apžiūrėdama įsivaizduojamą filmo kadra.

– Hmm...

Balintos kavos spalvos rankos suformavo rėmus, pro kuriuos ji atidžiai įvertins plakato padėtį. Labai svarbu, kad ji pamatytų tai, ką išvys jos žiūrovas. O jos žiūrovas tikisi tobulybės, ir jis bus namie po... Kleo žvilgtelėjo į nukaldintą iš akmens saulės laikrodį didžiojo vestibulio centre. Et! Vakare jis visiškai nenaudingas.

– Laiko patikrinimas! – šūktelėjo ji.

Bebas iš drobinės baltos palaidinės išsiėmė *iPhone*.

– Septynios minutės.

Po šimts karalių!

Būtų daug greičiau atspausdinti plakatą septyniasdešimt antruoju šriftu jos lazeriniu spausdintuvu, bet tėtis labai nemėgsta technikos. Kai reikia ką nors užrašyti, įregistruoti ar pasveikinti su gimtadieniu, lieka du būdai – hieroglifai arba greitkelis.

Ramzis de Nilas – arba Ramas, kaip jį vadina vakariečiai, – reikalauja, kad visi, gyvenantieji po jo stogu, gerbtų egiptiečių palikimą ir rašytų senoviniais rašmenimis. Tobulam vieno hieroglifo suraitymui reikia kokių dvidešimties minučių. Todėl buvo užrašyta SVEIKAS SUGRĮŽĘS NAMO, o ne SVEIKAS SUGRĮŽĘS NAMO, TĖTI. *Dėl Gebo meilės! Kas turi tiek laiko!*

Laimė, ši užduotis nesugriovė jos įprastų šeštadienio popietės planų su Klodina, Lala ir Blu, nes trys S – soliariumas, sauna ir sukinėjimasis po parduotuves – atkrito savaime. Į soliariumą ne-

galima važiuoti dėl audros. O kitos dvi S atšauktos iki tų laikų, kai joms vėl bus saugu rodytis viešumoje.

Ačiū, Frenke Štein!

Po vakarykščio šokių vakaro Merstono vidurinėje (į juos Deusas ir pasikvietė Melodę Karver!) Salemo policija ieško „žalios monstrės“ (*Frenkės!*). Jos galva nukrito, aistringai bučiuojantis su Bretu Redingu. PNI (Prisidengusių Normalia Išvaizda) bendruomenė nutarė, kad *visiems* jų vaikams bus saugiausia dėl visa pikta tupėti namie ir nekišti nosies į lauką.

Ačiū Dievui, jos tėtis, garsus prekiautojas antikvariniais daiktais, buvo išvykęs į archeologinę ekspediciją ir apie šią dramą nieko nežinojo. Jis pernelyg rūpestingas. O jei sužinos, kad Kleo padėjo Frenkei vykdyti sumanymą? Kad ėjo į mokyklos vakarėlį, kurio tema „Monstrai“, tokia, kokia yra iš tikrųjų? Kad Blu visiems rodė savo blizgančius jūrų pabaisos žvynus? Kad Lala neslėpė ilčių? Klodina puikavosi vilkolakės gaurais? Kad jų tikslas buvo įtikinti normius nebebijoti keistuolių PNI, o jais grožėtis? Nuo šios minties Kleo net susigūžė. Jei Ramas sužinotų bent *pusę*, uždarytų ją kokiam nors požeminiame kape ir laikytų iki 2200 metų.

– Ar gerai? – iškošė Bebas pro sukąstus dantis, gelsvai rusvame jo veide šviečiančius ypač baltai.

Ar Kleo tik atrodo, ar kairysis kraštas vis dar žemiau? Jos krūtinė išlinko kaip per smarkiai įsukto į drobę lavono. Ji norėjo viską baigti. Ji *turi* viską baigti. Dar reikia suspėti išpilstyti vyną; išdėlioti užkandžius ir duoti nurodymus, kada paleisti Šarkiato įrašus. Jei užlaikys tarnus, šie darbai nebus baigti laiku. Žinoma, Kleo galėtų padėti, bet ji mieliau nusikirs ranką, nei išties ją pagalbai. Pagaliau juk ir tėtis nuolat kartoja:

– Yra vadovai ir darbuotojai. Bet tu, mano brangiausioji, esi tokia ypatinga, kad netinki nė vienam vaidmeniui.

Kleo jam pritarė visa širdimi. Tačiau niekas nesako, kad ji negali prižiūrėti, kaip atliekami darbai.

– Kilstelėk kairį šoną.

– Bet... – prasižijo Bebas. Tačiau jam tuoj pat šovė geresnė mintis. Jis įjungė gulsčiuo programą *iPhone* ir pavertė jį horizontaliai. Kantriai stebėjo, kol skaitmeninis burbuliukas nuriedės iki centro, ir kakavinėmis lūpomis kažką murmėjo ekranui, už kurio sprendėsi jo likimas.

– Manau, tobula, – pareiškė Hasina balansuodama ant pauksuoto senovinio egiptietiško sosto ranktūrio.

– Bebas visada labai tiksliai išmatuoja.

Patvirtindama ji išplėtė tamsias juodais dažais apvestas akis.

Ta moteris žino, ką sako.

Prieš šešiolika metų Ramas pasamdė Bebę pastatyti įspūdingą, vakariečių supratimu, „užmiesčio namą“, o egiptiečių supratimu – „karališkus rūmus“. Po keliolikos mėnesių Redklifo gatvėje iškilo šis statinys.

Baltos ir šviesiai pilkos spalvos kelių aukštų namas buvo tipišką nuvorių skonio pretenzingas statinys. Pagrindinės durys vedė į ankštą medžiu išmuštą fojė. Jos sienos buvo smėlio spalvos, blausiai apšviestos ir *nuobodžios*. Kaip kitaip namiškiai galėjo apsisaugoti nuo picų išvežiotojų ir smalsių sausainius pardavinėjančių skaučių įtarimų? Bet kitame šitos apgaulingos fojė gale buvo durys – *tikrosios* – vedančios į tikruosius namus. Jos buvo puošnios kaip tikrų rūmų.

Pagrindinis vestibulis buvo trijų aukštų, jo viršuje stūksojo didinga stiklo piramidė. Kai nelydavo, dienos šviesa pasklisdav

vo po holą kaip išsilydęs sviestas ant karštos pitos. Kai lydavo, ritmingas barbenimas ramindavo gyventojus lyg simfoninė muzika. Kalkmedžio sienas puošė spalvingi hieroglifai. Ant alebastroinių vazų išraižytos ir smulkiai apibūdintos jų protėvių laidojimo vietos. Po visus rūmų kambarius vinguriavo Bebo sukurtas upelis su Nilo vandeniu. Ypatingomis progomis Hasina papuošdavo upelį žėrinčiomis arbatos žvakutėmis. Paprastomis dienomis vandenyje žydėjo žydros egiptietiškos vandens lelijos. Šįvakar upelis puikavosi viskuo.

– Penkios minutės, – pranešė Bebas.

– Kabinkit! – apsisprendė Kleo staiga suplojusi rankomis.

Čisisi, baikščiausia iš septynių šeimos kačių, kaip kulka šovė į aukštą datulių palmę, augančią salės vidury.

– Atsiprašau, Či, – sučiulbo Kleo. – Nenorėjau tavęs išgąsdinti.

Per vestibulį nuaidėjo tylus skambutis. Čisisi išsigando visai ne Kleo. Tai...

– Jis grįžo! – sušuko Hasina pamačiusi ryškų šeimininko atvaizdą apsaugos monitoriuje prie pagrindinių durų.

– Greičiau! – sukomandavo Kleo.

Hasina prispaudė savo plakato kampą prie kolonos taip, kad šis nedrįstų atsiklijuoti, ir pažiūrėjo į vyrą, ragindama padaryti tą patį.

– Pone! – tamsūs Hasinos skruostai nusidažė prinokusių slyvų spalva. Ji tuoj pat nulipo nuo auksinio sosto ranktūrio ir nušluostė graikiškų basučių atspaudus. Netarę daugiau nė žodžio jie su Bebu dingo virtuvėje. Po kelių sekundžių per įmontuotas kolonėles ėmė plyšauti pagreitintas vokalas. Plačiu kaip Merai Keri diapazonu bei Alvino ir Burundukų balsu rūmus sudrebino Šarkiato *Je Helaila Je Helaila*.

– Tėti! – šuktelėjo Kleo kietai ir saldžiai, kaip ištirpę *M&M* saldainiai. – Sveikas sugrižęs namo! Kaip kelionė? Ar patinka mano plakatas? Pati padariau.

Kleo išdidžiai stovėjo tarp kolonų ir laukė atsakymo. Nors jau buvo subrendusi penkiolikmetė (dėl mumifikacijos), jai vis tiek dar reikėjo tėčio pritarimo. Kartais jį gauti būdavo sunkiau, negu prisiklijuoti dirbtines blakstienas per smėlio audrą dykumoje.

Tik ne šįvakar. Dabar Ramas paliko stovėti savo padėjėją Manu ir išskėstomis rankomis, lyg sakydamas *aš tavo myliu štai taaaip*, nuėjo tiesiai prie dukters.

– Pone! – šuktelėjo Manu. Jo ramus balsas lūžtelėjo iš susijaudinimo. – Jūsų paltas!

– Princese! – sušuko Ramas čiupdamas Kleo į glėbį ir stipriai spausdamas prie savo šlapio apsiausto. Tėvo oda dvelkė troškaus tarptautinio skrydžio lėktuvo, bentlio ir vairuotojo bei cigarų dūmų ir svaigaus muskuso kvapais. Liūtis jų nenuplovė. Beje, Kleo jie labai patiko. Ji būtų laikiusi tėvą glėbyje, net jei jis būtų atsidavęs kačių, prisilakusių Nilo vandens, šlapimu.

Ramas suėmė Kleo už pečių, atsitraukė ir įdėmiai įsižiūrėjo. Nuo tokio ypatingo dėmesio ji pasijuto nesmagiai.

Ar mano „Herve Leger“ suknelė iš raiščių labai aptempta? Ar per riebiai pasiryškinau akis violetiniu pieštuku? Ar mano blizgantis akių tušas labai rėžiantis? Ar rudos chna žvaigždutės ant skruosti-kaulių labai mažos?

Kleo nervingai sukikeno.

– *Kas?*

– Ar tau viskas gerai?

Ramas atsiduso iškvėpdamas saldų tabako kvapą. Gerai pažįstamos tamsios migdolinės akys keistai žvelgė į Kleo. Švelniai.

Skvarbiai. Gal net išgąstingai. Daugelis tai būtų supratę kaip nerimą. Bet jos tėčiui toks žvilgsnis nebūdingas. Po juo slypėjo tarsi per archeologinius kasinėjimus iškapstyta seniai palaidota emocija.

Kleo nusišypsojo.

– Žinoma, man viskas gerai. O ką?

Iš valgomojo atsklido tylus varpelio skambėjimas. Užkandžiai jau patiekti. Čisisi nusikabarojo iš palmės. Bastetas, Akinsas, Ebonė, Ufa ir Miu-Miu išlindo iš po šezlongo ir nutipeno prie apkrauto stalo. Kleo patenkinta nusišypsojo. Viskas vyko taip, kaip ji ir numatė. Viskas, išskyrus Ramo elgesį. Nerimas kaustė jo veidą kaip Negyvosios jūros purvo kaukė.

– Visi apie tai rašo. – Jis pasitrynė smilkinius. Šarmoti plaukai, rodos, dar labiau pražilo. – Ką ta Frenkė sau *manė*? Kaip Šteinai jai leido? Per juos visa mūsų bendruomenė atsidūrė pavojuje.

– Tai tu girdėjai? – paklausė Kleo. Bet labiausiai jai rūpėjo patirti, *ar daug* tėvas žino.

Ramas iš vidinės kišenės išsitraukė susuktą „Salemo žinių“ laikraštį ir paplekšnojo per delną. Staiga jų meilės proveržis nutrūko.

– Ar Viktoras pamiršo įdėti savo dukrai smegenis? Niekaip negaliu suprasti kodėl...

Dar kartą dzingtelėjo varpelis, kviečiantis prie užkandžių stalo.

Staiga Kleo pajuto nenumaldomą norą apginti Frenkę. O gal apsiginti pati?

– Niekas nežino jos vardo. Mokykloje ji būna su normių grimu, todėl niekas jos nepažino. Gal norėjo sučiupti *ka* už ragų, – pasakė Kleo nervingai trypčiodama juostuotomis platformomis. – Supranti, gal ji norėjo viską pakeisti?

– Ką „viską“? Ji buvo sukurta prieš mėnesį. Kokią turi teisę

ką nors keisti? – paklausė Ramas žvilgtelėjęs į plakatą SVEIKAS SUGRĮŽĖS NAMO. Pagaliau! Bet jo kampuotame veide nebuvo matyti džiaugsmo.

– Iš kur tu tiek daug žinai apie Frenkę? – stebėjosi Kleo. Rimtai! Kai kurių jos draugų tėvai nedrįsdavo iškelti kojos toliau San Fransisko, bet nekreipdavo jokio dėmesio į vakarėlius ir neapdairius poelgius jiems išvažiavus. O jos tėtis, iškeliavęs į archeologinius kasinėjimus kitame pasaulio krašte, grįžta apsišvietęs labiau negu radijo viktorinos vedėjas. Visiškas *ka!*

– Kas darosi jūsų kartai? – kalbėjo Ramas nekreipdamas dėmesio į dukros klausimą. – Jūs visiškai nevertinate praeities. Negerbiate paveldo ir tradicijų. Jums reikia tik...

– Pone, – įsiterpė Manu. Jo plika galva blizgėjo nuo lietaus lašų. Jis taip smarkiai spaudė aliumininę lagaminėlio rankeną, kad tamsūs krumpliai buvo pabalę. – Kur padėti šita?

Galvodamas, ką atsakyti, Ramas glostė išdygusius grįžtant šerelius. Jis žvilgtelėjo į Kleo ir parodė didžiąsias dvigubas duris kitame fojė gale. Tada stipriai suėmė dukrą už dilbio ir grakščiai nusivedė tiesiai į sosto salę.

Sakalų šeima pakilo ir nuplasnojo ant datulių palmės. Smailūs sparnai suplezdeno kaip vėliavos vėjyje.

Skaptuotos kalkakmenio sienos, apšviestos aliejinių alebastro lempų, raibuliavo švelnia gintaro spalva. Minkštas pintas nendrių kilimas, patiestas ant tako ir nugludintas tūkstančius metų jį mynusių protėvių, kilo ant pakopos, kur stovėjo jų sostai. Kleo įsitaisė į minkštą purpurinį aksominį krėslą ir padėjo rankas ant brangakmeniais nusagstytų auksinių ranktūrių. Ji instinktyviai atkišo į priekį smakrą ir primerkė akis. Dabar, kai vaizdas pasidarė nebe toks ryškus, išžiūrėjo smulkmenas. Staiga ji tapo karaliene, savo

karalystę siurbiančia elegantiškai, po lašelį, o ne maukiančia vienu gurkšniu: juodos ir sodriai žalios spalvos skarabėją virš durų... meldus palei vingiuojantį Nilą... du juodmedžio sarkofagus abipus durų.

Karalystės vaizdai, kvapai ir garsai slopino pastarųjų dienų įtampą, ir Kleo pasijuto saugi, ypač dabar, kai sugrįžo valdovas. Kvėpavimas sulėtėjo, kūnas ėmė dilgsėti nuo pasitenkinimo oria padėtimi. Ak, kaip smagu būti princese.

Manu lėtai padėjo lagaminėlį ant varinio stalo tarp sostų ir pasitraukė į šoną laukdamas nurodymų.

Ramas mostelėjo ranka – tai reiškė leidimą atidaryti.

Manu atrakino lagaminėlį, pakėlė aksomu išmuštą dangtį ir žengė žingsnį atgal.

– Žiūrėk, – pasakė Ramas. – Suradau juos tetos Nefertitės kape. – Jis ramiai, kaip visiškai pasitikintis savimi žmogus, sukiojo smaragdo žiedą ant nykščio.

Kleo pasilenkė virš ranktūrio ir išsižiojo. Priešais akis žaižaravo brangenybės, ji tuoj pat puolė skaičiuoti.

1. Sakalo pavidalo lazurito vėrinys. Jo išskleisti sparnai puošė gražiausių Egipto moterų raktikaulius.
2. Kaldinta kelių dalių, sujungtų Horo akimi iš rubino ir smaragdo, apyrankė.
3. Grifo pavidalo gryno aukso karūna, taip gausiai nusagstyta brangakmeniais, kad Kleo matė savo spindinčias akis kiekviename spalvotame akmenėlyje.
4. Auksinis spiralės formos žiedas su kramtomosios gumos rutuliuko didumo pilku mėnulio akmeniu, švytinčiu net tamsoje.

5. Kriaušės formos nefrito auskarai, apsukti auksine vielute. Šalia jų Angelinos Džoli 2009 metais per „Oskarų“ ceremoniją segėti auskarai atrodytų kaip bižuterija.
6. Auksinis vėrinys su perlais ir povų plunksnomis, kabančiomis centre.
7. Gyvatės formos apyrankė su rubino akimis, vingiuojanti nuo riešo iki žasto.
8. Balto storo popieriaus vizitinė kortelė, bet kaip įkišta tarp papuošalų.

– Pala!

Kleo pasilenkė žemiau ir ištraukė vizitinę.

– Kas čia? – paklausė, nors atsakymą žinojo. Kas nežinotų! Visiems pažįstama sidabrinė emblema su penkių žodžių junginiu, reiškiančiu „vienintelė galimybė“, puikavosi vizitinės viršuje.

– *Auksas!* – sušnibždėjo apimta pagarbios baimės. Kol virpėdama skaitė užrašą, apyrankės ant jos rankos sudzingsėjo džiaugsmingos egiptietiškos muzikos ritmu. – Iš kur gavai? – paklausė Kleo.

Ramas patenkintas savimi šypsojosi.

– Įspūdinga, ar ne? Kaip *dabar* vertini savo praeitį? Ar nučiuoki, ko *vertos* šios brangenybės? Ne tik pinigine, bet ir istorine prasme? Vien žiedas...

– Tėti!

Kleo pašoko nuo sosto. Iš susijaudinimo nebenusėdėjo. Perbraukė nykščiu per iškilusias raides – V... O... G... U... E...

– Iš kur gavai *jos* vizitinę?

Ramas staiga atsisuko į dukterį. Jis neįstengė nuslėpti nusivylimo.

– Kuo ypatinga ta Ana Vinter? – pasipiktino jis uždarydamas lagaminą. Manu priėjo jo paimti, bet Ramas mostelėjo ranka.

– Vin-tur, tėti, – Kleo ryžtingai jį pataisė. – Ji – *Vogue* žurnalo vyriausioji redaktorė. Ar susipažinai su ja? Ar jūs kalbėjotės? Ar ji buvo su saulės akiniais? Ką ji sakė? Pasakok viską.

Ramas pagaliau nusivilko apsiaustą. Manu atskubėjo paimti ir tuoj pat pasiūlė šeimnininkui cigarą. Ramas porą kartų neskubėdamas užpešė dūmo ir mėgaudamasis žiūrėjo, kaip dukra nekantriai muistosi laukdama pasakojimo.

– Ji sėdėjo šalia manęs lėktuve verslo klasės salone skrendant iš Kairo į Kenedžio oro uostą. – Pro suspaustas lūpas Ramas išleido smirdantį dūmų debesį. – Buvo skaičiusi straipsnį apie mano ekspediciją pirmame *Business Today Egypt* puslapyje ir nepaliaudama kalbėjo apie savo naują meilę Kairo drabužių madai. Nors nesuprantu, ką tai reiškia.

Stovėdamas savo poste už sosto Manu pakraipė galvą. Jis buvo susierzinęs kaip ir Ramas.

– Ar ji tikrai pasakė „Kairo drabužių mada“? – nušvito Kleo. Egiptas pagaliau madingas!

– Ta moteris pasakė daug įvairių dalykų.

Ramas du kartus suplojo. Bebas ir Hasina atskubėjo iš virtuvės nešini padėklais su valgiu. Išalkę Bastetas, Akinsas, Čisisi, Ebonė, Ufa, Usė ir Miu-Miu liuoksėjo paskui.

Kleo atsisėdo.

– Kokių? – neatlyžo ji. – Ką ji dar sakė?

– Kažką apie fotosesiją jos jaunimo žurnalui.

Hasina padėjo priešais šeimnininką bronzinį padėklą. Ramas paėmė trikampę pitą ir pamirkė į humusą.

– Ką? – aiktelėjo Kleo rankos mostelėjimu atsisakydama Bobo siūlomo sūrio ir virtinių su ėriena. Jai pakeltų apetitą tik jaunimo žurnalas *Teen Vogue*. Jį galima nusipirkti *iTunes* už 1.99 dolerio.

– Kažką apie modelius ant kupranugarių Oregono smėlynuose su mano sesers papuošalais ir šio sezono Kairo dizainerių drabužiais.

Kleo soste sėdėjo kaip ant adatų. Iš pradžių užsikėlė dešinę koją ant kairės, paskui kairę – ant dešinės. Pajudino kulkšni, tada ėmė barbenti pirštais į aksominį ranktūrį. Nors tėtis labai nemėgo muistymosi, ji neįstengė tvardytis. Atrodė, išlaktys visos jos kūno ląstelės, nervai, raumenys, raiščiai ir sausgyslės, todėl ji norėjo išlėkti iš rūmų, užropoti ant stogo kaip Žmogus Voras ir pranešti auksinę žinią visam pasauliui. Jei tik būtų saugu išeiti iš namų.

Dar kartą ačiū, Frenke Štein.

– Mano galva, ji tik nori jumis pasinaudoti, – sumurmėjo Manu.

Ramas pritariamai linktelėjo.

Kleo dėbtelėjo į tarną reikšmingu žvilgsniu: „Tuoj pat užsičiaupk, antraip išteplosiu tavo pliką galvą žąsų kepenėlėmis ir pakviesiu kates.“ Manu krenkštelėjo ir nuleido apskritas skaidrias rudas akis.

– Noriu dalyvauti, – pareiškė Kleo ir sumirksėjo.

– *Kur* dalyvauti? – Ramas užgesino cigarą į kilpinio kryžiaus formos lėkštę su babaganušu. Hasina pripuolė ir tuoj pat ją išnešė. – Aš nieko su ja nesitariau.

– Bet nusileidus lėktuvui ir sėsdama į taksi prie oro uosto Ana Vintur suorganizavo fotosesiją. Ji net parinko datą, – pamėgino sušvelninti įtampą Manu.

– *Kada?*

Ramas gūžtelėjo, neva tokių nereikšmingų smulkmenų neprišimenąs.

– Spalio keturiolikta.

– Tą dieną aš visiškai laisva. – Kleo pašoko nuo sosto ir suplojo delnais.

Tėtis metė per petį į Manu įspėjamą žvilgsnį: „Katės apdraskys tau plikę.“

– Ta Ana Vinter elgiasi lyg kokia karalienė, dėl Gebo meilės! Nenoriu su ja dirb...

– Tau ir nereikės. Su ja dirbsiu *aš*. – Kleo taip svaigo iš džiaugsmo, kad nė nemėgino pataisyti tėčio, vėl ne taip ištarusio pavarde. Tai *turėjo* įvykti. Tai – likimas.

Ramas ieškojo dukters veide kokio nors paaiškinimo. Nors Kleo širdis daužėsi kaip pašėlusį, mergaitė buvo rami ir puikiai tvardėsi.

– Sugalvojau! – pasakė spragtelėjusi pirštais, lyg ši mintis būtų ką tik šovusi į galvą. – Pozuosiu tai nuotraukai. – Ji pažiūrėjo tėvui tiesiai į akis. – Galėsiu prižiūrėti procesą nuo pradžios iki pabaigos, – paaiškino ji puikiai žinodama, ką mano tėtis.

Nors Ramas rašo hieroglifais ir kalba egiptietišškai, mąsto kaip Donaldas Trampas. Jis vertina iniciatyvumą, pasitikėjimą savimi ir organizuotumą labiau už visus archeologinius radinius. Ramas sukiojo žiedą su smaragdu ant nykščio ir susimąstęs žiūrėjo į toli migdolinėmis akimis.

– Būk geras, – maldavo Kleo atsiklaupusi. Ji pasilenkė ir kakta palietė kilimą, dvelkiantį salsvu muskusu, kaip jos marokietiškas plaukų aliejus. *Būkgerasleiskbūkgerasleiskbūkgerasleiskbūkgerasleisk.*

– Auklėjau tave ne manekenės darbu, – pasakė Ramas.

Kleo pakėlė akis.

– Žinau, – sučiauškęjo ji. – Ruošei mane būti pasaulinio garso juvelyre.

Jis linktelėjo patvirtindamas savo didžiąją gyvenimo svajonę, bet dukters įgeidžių neįstengė suprasti.

Kleo atsisėdo.

– Ar yra geresnis būdas užmegzti ryšiams, – tarė ji ir pagalvojo: „Be to, padaryti išpūdį draugėms ir priversti Deusą gailėtis pakvietus Melodę į šokius“, – negu darbas su jaunimo *Vogue* redaktorės kolegomis?

– Kam tau tie ryšiai? – paklausė Ramas išsižeidęs. – Galiu įtaisyti tavę į visas kompanijas, kuriose tik panorėsi dirbti.

Kleo norėjo treptelėti basutėmis ir sušukti, tačiau tik spustelėjo tėčiui ranką.

– Tėti, – tarė susitvardžiusi. – Mano gyslomis teka karalienės, o ne princesės kraujas!

– Ką nori pasakyti? – paklausė Ramas, dabar žiūrėdamas daug šilčiau ir linksmiau.

– Manau gausianti, ko noriu, – šyptelėjo Kleo. – Galiu tai padaryti ir pati.

– Atsiprašau, panele Kleo, – įsiterpė Hasina. – Ar paruošti jums vonią?

– Su levandomis.

Tarnaitė linktelėjo ir išskubėjo.

Ramas nusijuokė.

– Tai sakai, gali viską pasidaryti pati?

Kleo irgi suprunkštė.

– Paprašiau jos paruošti man vonią, o ne išsimaudyti už mane.

– Ak, supratau, – nusišypsojo tėtis. – Tai nori, kad susitarčiau dėl fotosesijos, paprašyčiau, kad leistų tau pozuoti, o visa kita padarysi pati?

– Tu visiškai teisus. – Kleo pabučiavo išpuoselėtą tėčio kaktą.

Ramas perbraukė sučiauptas lūpas ir apsimetė dar kartą rimtai apmąstantis dukters prašymą. Kleo kentė.

– Gal kaip tik to reikia tavo kartai, – garsiai mąstė jis.

– Kaž?

Tik ne tokio atsakymo Kleo tikėjosi.

– Aš tikras, kad jei Viktoras Šteinas būtų įtraukęs dukrą į užmokyklinę veiklą, mergaitė nebūtų įklimpusi į tokią bėdą.

– *Visišškai* sutinku. – Kleo linktelėjo taip smarkiai, kad susipurtė garbanos. – Kai turi daug veiklos, nebėra laiko prisidaryti bėdų. Aš tikrai neturiu joms laiko.

Tėčio veidas nušvito iš palengvėjimo. Jis paėmė vizitinę kortelę iš Kleo ir padavė Manu.

– Paskambink jai.

Valiooo! Nors Ramas stengėsi būti labai griežtas, Kleo apvyniojo jį apie pirštą.

– Ačiū, tėti! – Kleo išmargino tėčio skruostą uogų skonio blizgio bučiniiais. Tai – pirmas rimtas jos žingsnis į tarptautinį mados industrijos olimpą. Pagalvojus apie galimybes širdis daužėsi taip, kad jei būtų galėjusi iššokti, būtų nuskridusi aukščiau už patį aukščiausią plakatą SVEIKAS SUGRĮŽĖS NAMO.

Kibirksčiuok, Frenke Štein. Tuoj laikraščiai turės naują herojė.

KLODINAI, LALAI, BLU

Rugsėjo 26, 18.34

KLEO: NEPAISYKITE DRAUDIMO IŠEITI IŠ NAMŲ IR TUOJ PAT ATLĖKITE PAS MANE. TURIU YPATINGĄ STAIGMENĄ. ^^^^^^^^ (BEJE, AR JUMS PATINKA MANO NAUJAS ŽENKLAS? PIRAMIDĖS.)

KLODINAI, LALAI, BLU

Rugsėjo 26, 18.38

KLEO: VISOS TURITE SUSIGALVOTI ŽENKLUS.
KLODINA: #### REIŠKIA LETENŲ ŽYMES. LALA:.....
REIŠKIA ILČIŲ ŽYMES. BLU @@@@ – ŽVYNUS.
BEJE, AR GAVOTE MANO ANĄ ŽINUTĘ?